

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 72/2022-89

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátskou kanceláriou, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO 47 244 895, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Ondreja Urbana, MBA, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 21/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 21/2019 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie.
2. Okresnému súdu Bratislava I **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 21/2019 konal bez zbytočných prietahov
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **300 eur**, ktoré **j e** jej Okresný súd Bratislava I **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Bratislava I **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **707,45 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov

podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 21/2019 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu vo veci konať, a žiada priznať primerané finančné zadostučinenie vo výške 5 000 eur.

2. Uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 72/2022-73 z 15. februára 2022 bola ústavná sťažnosť sťažovateľky prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Sťažovateľka vystupuje v napadnutom konaní v právnom postavení žalobkyne proti žalovanej Sociálnej poisťovni (ďalej aj „žalovaná“) vo veci antidiskriminačnej žaloby, domáha sa vyslovenia porušenia zásady rovnakého zaobchádzania v prístupe k dávke jednorazového odškodnenia, ktoré sa vypláca manželovi/manželke pri pracovnom úraze poškodeného s následkom smrti podľa § 94 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“), ako aj vyplatenia nemajetkovej ujmy v zmysle § 9 ods. 3 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „antidiskriminačný zákon“). Sťažovateľka podala žalobu 30. apríla 2019. Do podania ústavnej sťažnosti nebolo vo veci okresným súdom meritórne rozhodnuté.

4. Ústavný súd zo súdneho spisu okresného súdu zistil, že tri mesiace po podaní žaloby okresný súd uznesením z 2. augusta 2019 vyzval sťažovateľku na doplnenie žaloby. Podaním doručeným súdu 20. augusta 2019 sťažovateľka doplnila žalobu. Okresný súd výzvou z 3. októbra 2019 požiadal sťažovateľku o predloženie kópie správnej žaloby podanej proti žalovanej. Následne okresný súd výzvou z 22. októbra 2019 vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku. Sťažovateľka požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov, okresný súd uznesením z 2. decembra 2019 nevyhovel tejto žiadosti.

5. Prejednávaná vec bola 10. februára 2020 pridelená novej zákonnej sudkyňi. Uznesením okresného súdu z 10. marca 2020 bolo konanie zastavené v časti vyplatenia jednorazového odškodnenia a vec postúpená žalovanej. Uznesenie o čiastočnom zastavení konania bolo sťažovateľkou napadnuté odvolaním podaným 20. marca 2020. Okresný súd vyzval 7. septembra 2020 sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku a 16. septembra 2020 postúpil súdny spis odvolaciemu Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Krajský súd potvrdil uznesenie o zastavení konania uznesením č. k. 5 Co 130/2020-258 z 27. októbra 2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť 5. novembra 2020.

6. Okresný súd vyzval žalovanú na podanie vyjadrenia uznesením z 29. januára 2021. Výzvou z 30. apríla 2021 požiadal okresný súd žalovanú o zapožičanie administratívneho spisu. Žalovaná podala vyjadrenie 17. mája 2021. Uznesením okresného súdu z 1. júna 2021 bola sťažovateľka vyzvaná na podanie vyjadrenia, ktoré podala okresnému súdu 20. júla 2021. Uznesením z 13. septembra 2021 bola žalovaná opätovne vyzvaná na podanie vyjadrenia. Žalovaná sa k veci vyjadrila podaním doručeným okresnému súdu 8. októbra 2021. Okresný súd nariadil 14. decembra

2021 prvé pojednávanie vo veci, a to na 10. február 2022, na ktorom bolo vo veci meritórne rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka podanou ústavnou sťažnosťou napáda postup okresného súdu v napadnutom konaní, pričom uvádza:

a) Z pohľadu judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ide o prioritný typ konania, čo okresný súd vôbec nezohľadnil, od podania žaloby do podania ústavnej sťažnosti vec nebola rozhodnutá v merite veci a nebolo nariadené pojednávanie.

b) Napadnutý postup okresného súdu nemožno hodnotiť ako absolútnu nečinnosť, ide skôr o nesústredený a nekoordinovaný postup, ktorým dochádza k porušeniu ňou označených práv.

c) Z hľadiska právnej a faktickej zložitosti veci sa prejednávajúca vec podľa jej názoru nevyvíja bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, sťažovateľka v napadnutom konaní využívala dostupné procesné prostriedky na ochranu svojich práv, okresnému súdu poskytla primeranú súčinnosť, preto ani jej správanie nebolo príčinou vzniku zbytočných prieťahov v konaní, pričom práve nesústredený postup okresného súdu je podľa jej mienky hlavnou príčinou neprimerane dlhého konania.

d) Pre sťažovateľku ide o dôležité konanie týkajúce sa porušenia zásady rovnakého zaobchádzania vo veci uplatneného nároku na jednorazové odškodné po pozostalom v zmysle § 94 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Sťažovateľka poukazuje na judikatúru ESLP vo veciach Gunes proti Francúzsku z 20. novembra 2008 a Oršuš a ďalší proti Chorvátsku zo 16. marca 2010, kde bolo konštatované, že do kategórie prioritných prípadov patria aj diskriminačné spory.

e) Výšku primeraného finančného zadosťučinenia vyčíslila na sumu 5 000 eur, pričom poukázala na stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. Cpjn 206/2010 z 13. apríla 2011, na mieru inflácie, ako aj na dôležitosť konania pre ňu samotnú.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

8. Okresný súd prostredníctvom svojho podpredsedu vyjadril nesúhlas s opodstatnenosťou podanej ústavnej sťažnosti, uviedol, že dĺžka konania v civilných veciach v trvaní dvoch až troch rokov nie je neprimeraná s poukazom na rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 120/2018, a priložil aj vyjadrenie zákonnej sudkyne JUDr. Miroslavy Saxovej.

9. Zákonná sudkyňa poukázala na doterajší priebeh konania, nestotožnila sa s vyčítaným neefektívnym a nesústredeným postupom. Je toho názoru, že okresný súd konal vo veci priebežne, sťažovateľka využívala svoje procesné oprávnenia, ktoré zákonite viedli k predĺženiu napadnutého konania. V záujme hospodárnosti konania a pri zohľadnení skutočnosti, že spornou v konaní bola výlučne otázka právneho posúdenia veci, súd vyzval strany sporu na udelenie súhlasu s rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania, čo mohlo viesť k skráteniu dĺžky napadnutého

konania, pričom sťažovateľka tento súhlas v žiadosti o nariadenie termínu pojednávania a prejednanie veci v prítomnosti jej právneho zástupcu zobrala späť, na čo súd reagoval nariadením pojednávania. Na pojednávaní právny zástupca sťažovateľky len odkázal na svoje doterajšie písomné vyjadrenia a neuviedol žiadne nové okolnosti. Okrem toho poukázala aj na situáciu spôsobenú pandémiou COVID-19, čo viedlo k určitému predĺženiu konania z objektívnych dôvodov. V závere vyslovila nesúhlas s tvrdeným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote a poukázala na zjavný nepomer medzi požadovaným primeraným finančným zadost'účením a nemajetkovou ujmom požadovanou v napadnutom konaní.

III.2. Replika sťažovateľky:

10. Sťažovateľka zotrvala na podanej ústavnej sťažnosti, opätovne zdôraznila, že v jej prípade išlo o prioritný typ konania týkajúci sa aplikácie zásady rovnakého zaobchádzania. Neprimeraná dĺžka konania nemôže byť ospravedlnená nadmernou zaťaženosťou konajúceho súdu, primerané finančné zadost'účinenie podľa jej názoru musí na štát pôsobiť generálno-preventívne a výstražne, preto ňou požadovaná výška zodpovedá tomuto účelu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu všeobecného súdu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, a preto pristúpil k posúdeniu veci samej.

12. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote je založená na tvrdení o neefektívnom a nekoordinovanom postupe okresného súdu v napadnutom konaní.

13. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru ESĽP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 22/2016) spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESĽP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

15. Z hľadiska právnej a faktickej zložitosti veci ústavný súd uvádza, že išlo o antidiskriminačné konanie, sťažovateľka žiadala aj priznanie nemajetkovej ujmy z dôvodu porušenia zásady

rovnakého zaobchádzania podľa antidiskriminačného zákona. Tento typ konania sa nejaví ako fakticky zložitý, čomu nasvedčuje aj vyjadrenie súdu o tom, že rozhodnutie veci spočívalo na právnom posúdení, z právneho hľadiska by bolo možné priznať vyššiu mieru náročnosti, keďže ide o oblasť, kde sa aplikuje antidiskriminačné právo Európskej únie, právo sociálneho zabezpečenia, ako aj ustanovenia dohovoru, sama sťažovateľka argumentovala aj rozhodnutiami ESLP a smernicami Rady.

16. Sťažovateľka sa v napadnutom konaní domáha nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, teda ujmy vzniknutej v dôsledku zníženia jej dôstojnosti, spoločenskej vážnosti alebo spoločenského uplatnenia (porov. § 9 ods. 3 antidiskriminačného zákona). Ide teda o kompenzáciu morálnej ujmy vzniknutej v dôsledku porušenia zásady rovnakého zaobchádzania v prístupe k sociálnemu zabezpečeniu. Rozhodnutia ESLP, na ktoré sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje, sa týkajú práva na prístup k vzdelaniu (rozhodnutie ESLP vo veci Oršuš a ďalší proti Chorvátsku, sťažnosť č. 15766/03, rozhodnutie zo 16. 3. 2010, ods. 109) a práva na informácie o osobe, ktoré mohli ohroziť jej dobré meno (rozhodnutie ESLP vo veci Gunes proti Francúzsku, sťažnosť č. 32157/06, rozhodnutie z 20. 11. 2008, ods. 26). Z oboch rozhodnutí nevyplýva záver, aký prezentuje sťažovateľka, a to že v konaní s antidiskriminačným prvkom je potrebné postupovať urýchlene. Ústavný súd tu identifikoval presah s konaniami týkajúcimi sa sociálneho zabezpečenia, ktoré ESLP hodnotí ako majúce osobitný význam pre sťažovateľa (porov. rozhodnutie ESLP vo veci Zawadzki v. Poland, sťažnosť č. 34158/96, rozhodnutie z 20. 12. 2001, ods. 101, podobne aj *The right to trial within reasonable time under Article 6 ECHR, A practical handbook*, Council of Europe October 2018, s. 28). Z pohľadu ústavného súdu teda napadnuté konanie spĺňa kritérium osobitného významu pre sťažovateľku. V tomto smere nie je podstatným antidiskriminačný prvok ako taký, ale povaha práva, vo vzťahu ku ktorému sa namieta porušenie zásady rovnakého zaobchádzania. Význam konania pre sťažovateľku ústavný súd zohľadnil pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadost'učinenia v časti V tohto nálezu.

17. K správaniu sťažovateľky ústavný súd uvádza, že tu možno badať určitú mieru zodpovednosti za celkovú dĺžku konania, a to už pri podaní žaloby, keď si sťažovateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom uplatnila nárok, ktorý bol postúpený Sociálnej poisťovni, čo viedlo k vydaniu uznesenia o čiastočnom zastavení konania, ktoré bolo podrobené aj odvolaciemu prieskumu. Ústavný súd reflektuje aj na aktivitu okresného súdu rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže vo veci bolo sporným právne posúdenie nároku, s čím sťažovateľka nesúhlasila, trvala na ústnom pojednávaní, na ktorom podľa tvrdení zákonnej sudkyne len poukázala na svoje písomné podania, čo rovnako malo vplyv na celkovú dĺžku konania. Je nepochybne právom sťažovateľky trvať na ústnom prejednaní veci, z hľadiska dĺžky konania je ale aj sťažovateľka schopná svojou aktivitou prispievať k plynulému vedeniu konania.

18. Postup súdu sa vyznačuje opakujúcimi sa krátkymi obdobiami nečinnosti, a to od podania žaloby 30. apríla 2019 do výzvy okresného súdu na doplnenie žaloby z 2. augusta 2019 (nečinnosť 3 mesiace), od podania odvolania proti uzneseniu o čiastočnom zastavení konania 20. marca 2020 do výzvy na zaplatenie súdneho poplatku a predloženie spisu odvolaciemu súdu v priebehu mesiaca september 2020 (nečinnosť 6 mesiacov), ďalej okresný súd akceptoval nečinnosť žalovanej ako druhej strany konania, ktorá k veci podala vyjadrenie po 4 mesiacoch od výzvy okresného súdu, neefektívnym sa javí aj proces doručovania vyjadrení protistranám, ktorý trval od januára 2021 do 8. októbra 2021, keď žalovaná na výzvu okresného súdu doručila svoje ostatné vyjadrenie k veci.

19. Po zohľadnení celkovej dĺžky konania na súde prvého stupňa v trvaní takmer 3 rokov, ktoré bolo poznačené aj obdobiami nečinnosti a neefektívnej činnosti, sa ústavný súd priklonil k záveru o tom, že okresný súd v napadnutom konaní porušil základného právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (výrok 1).

20. Sťažovateľka namietala aj porušenie čl. 47 ods. 2 charty, ktorého obsahom je rovnako právo na prerokovanie veci v primeranej lehote, pričom aplikácia ustanovení charty prichádza do úvahy, ak sa v dotknutom spore aplikuje právo Európskej únie. V súlade s čl. 52 ods. 3 charty je v rozsahu, v akom charta obsahuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným v dohovore, zmysel a rozsah týchto práv rovnaký ako zmysel a rozsah práv ustanovených v uvedenom dohovore. V konkrétnych okolnostiach veci je zmysel a rozsah práva zaručeného čl. 47 charty totožný s právom zaručeným čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 117/2021).

21. Sťažovateľka argumentovala porušením zásady rovnakého zaobchádzania v podmienkach prístupu k sociálnemu systému z dôvodu jej rodinného stavu (porov. II. ÚS 481/2021, kde sťažovateľka napadla v rámci správneho súdnictva rozhodnutie žalovanej o nepriznaní nároku na jednorazové odškodnenie po poškodenom) odvolávaním sa na dohovor, ako aj na smernice Rady o rovnakom zaobchádzaní, prejednávaná vec teda presahuje aj do práva Európskej únie.

22. S ohľadom na uvedené možno preto z dôvodu vyslovenia porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatovať aj porušenie základného práva na prejednanie veci v primeranej lehote v zmysle čl. 47 ods. 2 charty.

23. Vzhľadom na to, že podľa informácií dostupných ústavnému súdu v čase jeho rozhodovania nie je spor sťažovateľky ešte právoplatne ukončený ani v merite veci, bolo okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy prikázané, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov (výrok 2).

V.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

24. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04, IV. ÚS 302/2020).

25. V prerokúvanom prípade dospel ústavný súd k záveru, že prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Ústavný súd prihliadol na to, že napadnuté konanie pred okresným súdom celkovo trvá takmer 3 roky, nečinnosť súdu, resp. jeho neefektívna činnosť dosahuje dobu jedného roka, vec nie je právoplatne ukončená, a zohľadnil aj význam konania pre sťažovateľku. Na druhej strane ústavný súd zobral do úvahy právnu zložitosť veci a správanie sťažovateľky v napadnutom konaní, ktoré objektívne prispelo k predĺženiu konania, prietáhy v konaní zapríčinené okresným súdom odôvodňujú priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľke vo výške 300 eur, ktoré je jej okresný súd v zmysle § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (výrok 3). Zvyšnej časti návrhu sťažovateľky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd nevyhovел (výrok 5).

VI. Trovy konania

26. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 707,45 eur.

27. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 11 ods. 3). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2021 je vo výške 181,17 eur a hodnota režijného paušálu je vo výške 10,87 eur, základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 je vo výške 193,83 eur a hodnota režijného paušálu je vo výške 11,63 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu) a jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 (písomná replika sťažovateľky), čo spolu činí sumu 589,54 eur. Právny zástupca sťažovateľky je subjektom registrovaným pre daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) ako jej platiteľ, preto bola výsledná suma zvýšená o príslušnú sadzbu DPH.

28. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (výrok 4).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2022

**Ladislav Duditš
predseda senátu**